

Exotica și cutremurătoarea Indonezie

Ștefan Dumitrescu

Există fără îndoială destin, Destine, iar multe dintre ele, prin voia Lui Dumnezeu, sau a împrejurărilor sunt cu adevărat excepționale. Un asemenea destin excepțional este cel al matematicianului Florentin Smarandache, din Bălcești Oltețului, născut la jumătatea veacului al XX-lea.

Despre dl Florentin Smarandache am auzit cu mai mulți ani în urmă, la Vâlcea, de la prietenii mei Ion Barbu și Doru Moțoc, ca fiind autorul curentului Paradoxismului în literatură, despre care matematicianul scrisese o carte. I-am recenzat atunci elogios lucrarea despre paradoxism, deși încrederea mea în acest curent la ora aceea nu era maximă, el rămânând mai mult în zona speculației. Așa cum curentul Semănătorist, care a avut un moment al lui de glorie la începutul secolului XX nu a produs mari opere literare (de fapt nu a produs nici măcar o opera notabilă), rămânând doar o încercare teoretică ce aparține de acum istoriei literare și istoriografiei, este

posibil ca nici paradoxismul să nu producă opere de valoare, și în cazul acesta va rămânea și el o pură speculație. Există, desigur și posibilitatea ca acest curent, în cazul în care va fi deservit de scriitori talentați, de creatori de mare talent, care să dea mari opere, să devină într-adevăr un Curent literar în adevăratul înțeles al cuvântului, care să dea mari opere, așa cum au dat clasicismul, romantismul, simbolismul. Tot ce este posibil în această istorie umană, absurdă, dureroasă, extraordinară, și... paradoxală.

Iată că după câțiva ani, se produce în înțelesul profund al cuvântului, întâlnirea cu dl Florentin Smarandache. Întâi pe internet, apoi în modul cel mai revelator, prin lectura cărții „EXOTICA ȘI CUTREMURĂTOAREA INDONEZIE”, probabil ultima carte a domnului profesor Smarandache, din foarte multele cărți scrise (scriitorul și matematicianul Florentin Smarandache are înclinația către performanță, către recorduri. A vizitat 25 de țări are publicate 101 cărți, și recordurile nu se opresc aici, etc.).

Cartea aceasta este revelatoare, cum spuneam, atât pentru cunoașterea unei lumi exotice (a unui segment exotic și tragic al civilizației umane) și spectaculoase, cât și pentru cunoașterea personalității lui Florentin Smarandache, dar mai ales a unui destin foarte

spectaculos. Din acest punct de vedere am vorbi despre „săgeata epistemologică a Bălceștiului”, înfiptă în cerul universalității. Sau despre vocația de absolut a așezării de pe malul Oltețului, cu nume atât de frumos, Balceștiul (târg interbelic, cu prăvălii cu obloane scorojite, de o parte și de alta a unei străzi largi, cu văzduh mirosind a iz de toamnă și a mere coapte), cel plin de melancolie și umilință, comună mai răsărită, aflat lângă vestita așezare Oteteliș, unde și-a avut conacul cunoscuta familie de boieri Otetelișanu, cei care au înființat și au ținut terasa Otetelișanu din Bucureștii veacului XIX, intrată în istoria culturii române, și pe lângă care a trecut Tudor Vladimirescu în fruntea unei părți a oștirii sale.

Din această Comună mai mare, care avea prin anii '70 prăvălii cu obloane mari și scorojite de arșița verilor, cum îmi aduc eu aminte, rămase din perioada interbelică, a plecat matematicianul și poetul Florentin Smarandache. Prin anii 1965-1968, autorul aceste recenzii era elev la Bălcești, dar nu ne-am întâlnit.

Ne-am întâlnit, la modul profund, al comunicării empaticе, atât de asemănători și atât de diferiți, acum prin intermediul cărții lui, cu siguranță o carte rară, exotică în istoriografia românească, „Exotica și cutremurătoarea Indonezie”, carte apărută la Râmnicul Vâlcea (una dintre

marile vetre de cultură din spațiul românesc, și asta de multe veacuri, dacă ne gândim la tipografia de la Govora), la editura Offsetcolor, în vara anului 2007, (odată ce bunul de tipar este dat în iunie 2007) în condiții grafice foarte bune.

Cartea, de fapt un Jurnal amalgamat și sentimental (turistic, cultural și educațional), este rodul, actul setei memoriei prin care ființa încearcă să eternizeze, să fotografieze imagini, repere, tablouri culturale, viziuni istorice, trăiri ALE AVENTURII SPIRITULUI, însemnări ale profesorului de matematică și ale scriitorului Florentin Smarandache în lumea fabuloasă și exotică, pe cât de fascinată pe atât de tragică, a țărâmului de basm numit Indonezia.

Invitat să participe la mai multe întâlniri științifice (la un Congres care-i poartă numele, caz rar și spectaculos pentru știința românească, și un mod strălucit de a face cunoscută în țară, țara, cultura și știința românească, poporul român) cu studenții și profesorii de la câteva Universități din această parte a lumii, primit cu entuziasm de forurile științifice din această țară, fiind o minte scotocitoare, omul de știință român dorește să cunoască întregul univers geografic, social, istoric, spiritual al

acestui Continent format din mii de insule, care este Indonezia.

Primul gând mă duce la Mircea Eliade și la aventura lui în universul imens și atât de bogat al Indiei. Florentin Smarandache continuă drumul înaintașului său și merge, cu câțiva pași mai încolo, pătrunzând în universul fascinant al Indoneziei.

Cum și în America profesorii sunt săraci, abia își duc existența, am notat pentru că m-a izbit pur și simplu expresia folosită de autor, (și care este, nu ne îndoim, o realitate, dar nu atât de cumplită ca cea din România) aventura pe mapamond a d-lui Smarandache începe prozaic și umil cu investigarea pieței, cu căutarea pe internet a celei mai ieftine rute până la locul de destinație, în urma invitației primite de la universitatea STIKI din Malong (este redată fotocopia Invitației).

Notându-și gândurile, Florentin Smarandache are umorul și naturalețea olteanului autentic:

„Așa că n-am avut încotro decât plătind 1469 de dolari Companiei Cathag Pacifie. Să vezi durere dacă nu mi aprobă ăștia viza după ce am plătit biletele! Multe lucruri se rezolvă astăzi pe internet. Ce bine, ce simplu, ce repede. Adresele consulatelor, ambasadelor, locurilor de vizitat." (pag. 7).

Florentin Smarandache nu este preocupat de descrieri feerice de peisaje, de perspective geografice (gen pastel, sau peisaj, acuarelă), construite reportericește, nu, el își exprimă gândurile firesc, frust, așa cum îi vin ele în minte, părerile sunt redată instinctiv, și își notează lapidar îngrijorările lui de ființă umană care va pleca într-o călătorie lungă, stările pe care le trăiește, sentimentele născute de cine știe ce întâmplare sau context care-i colorează fondul psihic. În epoca zborurilor cu avioanele pe meridianele planetei omul modern este stresat de toate întâmplările sau riscurile care se ivesc la tot pasul: „ Dau telefoane... am așteptat vreo oră în receptor. Până la urmă mi-au deplasat călătoria eu o zi: pe 14 în loc de 13 mai și mă întorc pe 29, în loc de 28, stând o noapte în aeroportul din Albuquerque și 17 ore în cel din L. A. „ (pag 7).

Urmează odiseea călătoriei cu avioanele, schimbatul rutelor și al avioanelor, așteptatul îndelung în aeroporturi, timp în care își notează în carnetul lui de memorialist impresiile, datele, cursele, gândurile, imagini dispartate, amintirile care-i trec prin minte. Cu acest prilej autorul inserează în curgerea textului opiniile sale despre cărțile citite, meditează asupra unor teme care îl preocupa sau îl obsedează, majoritatea opinii și atitudini foarte realiste. Iată ce spune dl Florentin Smarandache despre

cartea (din păcate celebră, căreia i s-a făcut o reclamă extraordinară): "Ciocnirea civilizațiilor" a lui Huntington: „Ciocnirea civilizațiilor" este numai o propagandă dirijată în avantajul unui grup etnic și împotriva altor culturi și religii (în prezent pe față împotriva musulmanilor, prezentați ca trăind în evul mediu, exploatând femeile).

Corectă, justă concluzia d-lui Smarandache. Ea vine să confirme afirmația Biroului de Viitorologie de la București că aceasta este o carte falsă, un instrument de manipulare cu bătaie lungă în viitor, că este o armă psihologică perversă, subtilă împotriva națiunilor și a civilizațiilor (o armă psihologică în războiul dintre Societățile dezvoltate și Lumea musulmană, război aflat pe planșeta Proiectanților mondiali), Război început de foarte mult timp. Război pe care noi l-am denumit Război mascat (o sinteză de război informațional, psihologic, economic, ecologic, cultural, educațional, sistemic, axiologie, etc.) și pe care sociologii și strategii americani îl numesc război G 4, (Războaie din generația a 4-a).

Cel mai mare război mascat, proiectat și purtat împotriva Țărilor din Europa de Răsărit, apoi a unei mari părți din popoarele lumii a fost ceea ce noi am denumit Experimentul comunist, care nu a fost altceva decât o

formă foarte subtilă de război mascat, și care a făcut în istorie foarte mult rău multor popoare și națiuni, Civilizației și speciei umane însăși.

Cartea lui Huttington este un Proiect teoretic, viitorist ca și Teoria comunistă, care pregătește din punct de vedere psihologic popoarele pentru un război și mai mare decât războiul dintre națiuni, este vorba despre RĂZBOIUL DINTRE CIVILIZAȚII, și creează condiții pentru aplicarea în practica a REALITĂȚII DESPRE CARE VORBEȘTE.

Cartea aceasta, care este și prost scrisă și insuficient argumentată vorbește deci despre o realitate îngrozitoare pe care cei care conduc lumea prin manipulare o proiectează de pe acum (de fapt ea a fost proiectată demult) și pe care vor să o realizeze în viitor. De fapt în mod mascat și subtil acest război între civilizații a și început luând forma războiului împotriva teroriștilor, fenomenului terorist.

Cât se poate de corect se exprimă dl Smarandache și despre ceea ce în cadrul Borului de viitorologie de la București noi am denumit mai sus Războiul Mascat Mondial dus de către Vârful Financiar, care conduce Civilizația umană. Și omul de știință Florentin Smarandache are cunoștință de acest război mascat, cum l-am

denumit noi sau Noile războaie din generația a 4-a (a se vedea și cartea lui John Perkins, "Spovedania unui asasin economic": „Specialiștii de la Agențiile de spionaj de pe glob sunt antrenați în folosirea de metode psihologice manipulative. Asistăm actualmente la războaie psihologice, culturale, religioase (o nouă cruciadă cu mult mai sângeroasă decât cele medievale) politice, sociologice, literare, artistice, științifice, prin care marile puteri încearcă să șteargă memoria colectivă și inconștientul națiunilor mici, coloniilor și să domine globul,. (pag. 11).

Nu putem să nu subliniem atitudinea curajoasă a omului de știință român, în fața acestui fenomen, care este acest tip de război. Dacă toți profesorii și oamenii de știință care trăim actualmente pe această planetă am lua atitudine, așa cum o face dl Smarandache, împotriva acestui tip de război, mult mai distrugător și murdar decât războiul militar, poate ca altfel ar arăta fața acestei planete.

Și continuă dl Florentin Smarandache: "În multe țări, chiar zise „democratice,, (a se observa ghilimelele) mass-media este sub controlul unui grup restrâns care deține Puterea. Mass-media este foarte importantă în societățile democratice, căci prin ea se manipulează opina publică. Dreptatea-i o poveste, spune o zicală românească,

nici n-a fost și nici nu este", o dă omul de știință româno-american pe românește.

Ceea ce mă intrigă și mă îngrozește (din păcate nu mă mai revoltă), este faptul că ne-am obișnuit și eu cele mai oribile ticăloșii făcute împotriva omului, este realitatea dureroasă că marea majoritate a oamenilor de pe această planetă, ca și marea majoritate a educatorilor lumii (educatori, învățători, profesori de toate nivelele), ca și marea majoritate a oamenilor de știință, a artiștilor, din toate domeniile, marea majoritate a intelectualilor planetei (și această categorie a devenit demult o clasă socială planetară), cunosc acest adevăr imens și teribil (că Omul, omenirea, națiunea, sistemele economice, culturile, popoarele) - că sunt victimele unui mare Război mascat - dar nu fac nimic pentru a lupta împotriva lui, a Proiectanților și a realizatorilor acestui război.

De altfel și dl Florin Smarandache trece eu ușurință peste acest adevăr îngrozitor. Este extraordinar însă faptul că îl notează și îl subliniază!

În sfârșit autorul acestei cărți pornește către Indonezia. Cartea este structurată pe capitole mici. Iată-l pe hommo planetarus sărind din avion în avion, avioanele sărind și ele ca niște lăcuste pe meridianele planetei noastre, din ce în ce mai mică. „Sar dintr-un

avion în altul ca un cocostârc. Îmi crește barba până când ajung în Indonezia. Trei zile și trei nopți: Atlanta - Phoenix - Jakarta. Biletul mai ieftin, traseul mai lung și întortocheat." (pag. 12)

În sfârșit, scriitorul ajunge la Jakarta. Iată o „fișă” a Indoneziei: „Indonezia are un guvern moderat, iar extremiștii islamici sunt un grup restrâns.” „Arhipelagul se întinde de la est la vest aproape cât SUA, dar 60% este apă. Diversitatea este foarte mare, dintr-un loc în altul: de pildă, în Irian, vestul insulei Papua, tribul Pann trăiește încă în epoca de piatră! Umblă în pielea goală și ies din junglă la marginea străzilor cu sulițele în mâini.” (pag. 17)

După lectura cărții realizez că Florentin Smarandache reușește să „picteze” cât se poate de bine imaginea țării imense și fantastice a cărei dimensiune fundamentală este diversitatea, exotismul, discrepanța dintre regiuni, culturi, elemente.

Aceasta ar fi dimensiunea geografică economică a Indoneziei.

Autorul cărții reușește însă la fel de bine să ne sugereze și dimensiunea culturală, istorică, spirituală, religioasă a acestei țări formată din mii de insule, jumătate nelocuite. „În nordul insulei Sumatra, provincia eu capitala Mendan, adăpostește tribul Batak, cu limbă

proprie, în care fiecare familie își ține socoteala arborelui genealogic până a la 5-a spiță. Câte bordeie atâtea obicei! În religie predomină musulmanii (90%), creștinii 5% și hindușii(1 %). Curios că există și Creștini ortodocși, sprijiniți de cei din Damasc (Siria)."

O altă secțiune redată cu amănunte pitorești este cea care se referă la întâlnirea cu profesorii și studenții universităților din Indonezia. Vic Crstianto este prietenul și colaboratorul d-lui Smarandache, la fel David Handriata, cu care autorul se fotografiază.

Dl Florentin Smarandache are ca orice gurmand instinctul și plăcerea degustării mâncărilor, a reținerii numelor sonore și ciudate ale mâncărilor locale, așa că la capitolul acesta ne dă destule informații despre talentul culinar al indonezienilor, spre bucuria papilelor noastre gustative.

Datele despre luxul hotelurilor în care a locuit, despre construcțiile moderne ale Indoneziei sunt și ele destul de bogate, astfel că la sfârșitul lecturii ai cât se poate de obiectiv perspectiva de sus a unei țări care te copleșește prin paleta largă de culori, de culturi, de relegii, de tonuri, de peisaje urbanistice și de junglă și ape, obiceiuri, mentalități, idei.

Am privit cartea până acum din punctul de vedere al reporterului turistic, al Jurnalului cultural, dar cartea poate fi privită și din punctul de vedere al unui roman.

Din acest punct de vedere avem nu numai o perspectivă mișcată, dar și o altă carte, holistică, meditativă, cu un alt personaj. Am putea vorbi despre omul de știință modern obligat de modul său de viață, de logică absurdă și spectaculoasă a existenței moderne să semene eu o lăcustă care sare de pe un meridian pe altul al planetei, îmbrăcat în avioanele moderne.

Despre omul modern transformat în hommo turisticus, despre drama mondializării, despre pierderea liniștii și a tihnei omului clasic, despre ruperea de rădăcinile ontologice a ființei secolului XXI, și a societății omenеști, despre dimensiune de talmeș-balmeș și de Turn Babel a civilizației și a societății moderne.

Din acest punct de vedere avem imaginea omului viitorului, aruncat într-un tunel existențial, pendulând între spațiu și timp, pierzând multe zile din viața sa, sau o mare parte din viață aflându-se mai mult în zbor decât de pământ (drama lui Anteu), pierzând acel sentiment al înrădăcinării, al locului.

În cazul cărții, foarte interesante, și subliniem acest lucru, instructive, mai importantă ni se pare

performanța extraordinară, a unui tânăr, plecat din spațiul Olteniei de mijloc, care învingând bariere enorme, ajutat de o sete imensă de informație și de o inventivitate desfășurată ca un evantai, calm și păstrându-și optimismul și pofta de viață, ajunge un om de știință în America.

Mutând limitele științei cu inventivitatea lui de ceasornicar, ajunge să ne propună noi concepte și viziuni în domeniile în care își exersează inteligența. "Misiune (imposibilă, glumește Vic) a cuantizării este unificarea, precum în teoria multi-spațiilor înzestrate cu multi-structuri (Smarandache, 1995, mă citează Vic". (pag. 99)

Nu putem bănuși de pe acum mutațiile pe care le vor aduce noile concepte elaborate de Florentin Smarandache, dar cu siguranță ele îmbogățesc și duc mai departe orizontul științei.

Dintr-un alt punct de vedere, cel al târgului Bălcești (comună, cum îi zice el) matematicianul și paradoxistul Florentin Smarandache, alături de doamna profesoara Iliescu, femeia care a adus pe lume o ființă umană la cea mai înaintată vârstă posibil, 66 de ani, sunt oameni care au forțat cel mai mult limitele biologice ale omului, limitele sociale și psihologice, epistemologice și ale adaptabilității umane, limitele timpului și ale spațiului.

Dumnezeu să-i binecuvânteze și sa-i întărească în
aventura lor umană extraordinară!